

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր տասնհինգերորդ

Վերջին սերնդի մարգարեական բնութագրերի բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-03-04

Մերժման ենթարկվող ժողովրդի վերջին սերնդի մեջ բացահայտվում են որոշ մարգարեական հատկանիշներ: Այդպիսով նրանք իժերի ծնունդ են, որովհետև ձևավորել են սատանայի բնավորությունը: Նրանք շնացողների սերունդ են, որովհետև չսրբագործված կապեր են հաստատել Աստծու թշնամիների հետ: Նրանք հասել են այնպիսի վիճակի, երբ տեսնում են, բայց չեն կարող հասկանալ, լսում են, բայց չեն կարող ընկալել, որովհետև չդարձած են, ինչը ներկայացված է որպես նրանց սրտերի ճարպակալելը: Մովսեսն առաջինն անդրադարձավ հենց այս երևույթին:

Եվ Մովսեսը կանչեց ամբողջ Իսրայելին և ասաց նրանց. «Դուք տեսաք այն ամենը, ինչ Տերը ձեր աչքերի առաջ արեց Եգիպտոսի երկրում փարավոնին, նրա բոլոր ծառաներին և նրա ամբողջ երկրին. այն մեծ փորձությունները, որ ձեր աչքերը տեսան, այն նշանները և այն մեծ հրաշքները: Բայց Տերը մինչև այս օրը ձեզ չի տվել սիրտ՝ ըմբռնելու, աչքեր՝ տեսնելու և ականջներ՝ լսելու»: Երկրորդ Օրինաց 29:2–4.

Լաոդիկեական՝ տեսնելու և լսելու երևույթի առաջին հիշատակության մեջ այն, ինչ Աստծո ժողովուրդը անկարող է տեսնել, իրենց հիմնարար պատմության նշաններն ու հրաշքներն են: Երեմիան այդ երևույթը նույնացնում է վերջին օրերում «հիմար կույսերի» հատկության հետ և ներկայացնում այն որպես հիմար կույսերի մերժումը ընդունելու երեք հրեշտակների պատգամները, որը սկսվում է առաջին հրեշտակի հոչակամամբ՝ վախենալ Արարիչ Աստծուց: Այս ապստամբության պատճառով նրանք չեն ստանում ուշ անձրևը:

Այս հոչակեցե՛ք Հակոբի տանը և քարոզեցե՛ք Հուդայում՝ ասելով. «Լսեցե՛ք այժմ սա, ո՛վ անմիտ և անխոհեմ ժողովուրդ, որ աչքեր ունեք, բայց չեք տեսնում, ականջներ ունեք, բայց չեք լսում. Ինձի՞ց չեք վախենում,— ասում է Տերը,— Իմ ներկայության առաջ չե՞ք դողում, որ ավազը դրեցի ձուլի համար որպես սահման՝ հավիտենական հրամանով, որպեսզի նա չանցնի այն. և թեև նրա ալիքները խռովվեն, չեն կարող հաղթահարել, թեև մոնչան, չեն կարող անցնել դրա վրայով: Բայց այս ժողովուրդը խոտորվող և ապստամբ սիրտ ունի. նրանք խոտորվեցին և հեռացան: Եվ իրենց սրտում չեն ասում. “Արդ, վախենանք մեր Տեր Աստծուց, որ անձրև է տալիս՝ թե՛ վաղ, թե՛ ուշ, իր ժամանակին. Նա մեզ համար պահում է հնձքի սահմանված շաբաթները”: Ձեր անօրենությունները հեռու դարձրին այս բաները, և ձեր մեղքերը ձեզնից ետ պահեցին բարիքները»: Երեմիա 5:20–25.

Եզեկիելը նրանց, ովքեր դրսևորում են «տեսնելով՝ չհասկանալու» միջոցով ներկայացված հատկանիշները, բնորոշում է որպես ապստամբ տուն: Նրանք ապստամբ տուն են, որ չի կամենում տեսնել իր հիմքերի պատմությունը, որոնք անմիտ կույսեր են, որոնք չդարձած են, որովհետև մերժում են առաջին հրեշտակի պատգամը,

այսինքն՝ մերժում են նրանց բոլորին, քանզի եթե չես ընդունում առաջին հրեշտակի պատգամը, ապա չես կարող ընդունել ոչ երկրորդը, ոչ էլ երրորդը: Այս վիճակում վերջին անձրևը պահվում է այդ կույսերից վերջին անձրևի ժամանակ: Այն բանից հետո, երբ Հիսուսն Իր պատմության մեջ անդրադարձավ այս հատկանիշին, ապա անցավ սերմանողի առակը ներկայացնելուն:

Բայց օրինյալ են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են: Ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդարներ ցանկացել են տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չեն տեսել, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չեն լսել: Ուրեմն լսեցե՛ք սերմնացանի առակը: Երբ մեկը լսում է արքայության խոսքը և չի հասկանում այն, գալիս է չարը և հափշտակում նրա սրտում սերմանվածը: Սա է ճանապարհի եզերքին սերմ ընդունածը: Իսկ քարքարոտ տեղերում սերմ ընդունածը նա է, որ լսում է խոսքը և իսկույն ուրախությամբ ընդունում այն, սակայն արմատ չունի իր մեջ, այլ միառժամանակ է մնում. և երբ խոսքի պատճառով նեղություն կամ հալածանք է ծագում, իսկույն գայթակղվում է: Իսկ փշերի մեջ սերմ ընդունածը նա է, որ լսում է խոսքը, բայց այս աշխարհի հոգսը և հարստության խաբեությունը խեղդում են խոսքը, և նա անպտուղ է դառնում: Իսկ բարի հողի մեջ՝ սերմ ընդունածը նա է, որ լսում է խոսքը և հասկանում այն, և պտուղ է բերում՝ մեկը՝ հարյուրապատիկ, մեկը՝ վաթսուն, և մեկը՝ երեսուն: Մեկ այլ առակ ևս նրանց առաջ դրեց՝ ասելով. Երկնքի արքայությունը նման է մի մարդու, որ իր արտում բարի սերմ սերմանեց: Բայց մինչ մարդիկ քնած էին, նրա թշնամին եկավ, ցորենի մեջ որոմ սերմանեց և գնաց: Իսկ երբ շուրջ դուրս եկավ և պտուղ տվեց, այն ժամանակ երևաց նաև որոմը: Եվ տանտիրոջ ծառաները մոտեցան ու ասացին նրան. Տե՛ր, չէ՞ որ բարի սերմ սերմանեցիր քո արտում. ուրեմն որտեղի՞ց նրան որոմ: Նա ասաց նրանց. Թշնամի մարդն է այդ արել: Եվ ծառաներն ասացին նրան. Կամենո՞ւմ ես ուրեմն, որ գնանք և հավաքենք դրանք: Բայց նա ասաց. Ո՛չ, որպեսզի որոմը հավաքելիս նրա հետ միասին ցորենն էլ արմատախիլ չանեք: Թող երկուսն էլ միասին աճեն մինչև հնձքը, և հնձքի ժամանակ ես կասեմ հնձողներին. նախ հավաքեցե՛ք որոմը և խրճերով կապեցե՛ք այն՝ այրելու համար, իսկ ցորենը ժողովեցե՛ք իմ շտեմարանում: Մատթեոս 13:16-30:

Հիմարները որոմներն են, իսկ իմաստունները՝ ցորենը: Տասը կույսերի առակում յուղ ունենալն է, որ դրսևորում է երկու դասերի միջև եղած տարբերությունը, իսկ ցորենի և որոմների դեպքում այն հիմնված է այն բանի վրա, թե արդյոք սերմը, որը խոսքն է, հասկացվում է: Մովսեսի կողմից առաջին հիշատակությունը մի դասի մասին, որը չի տեսնելու և, հետևաբար, չի հասկանալու, ցույց է տալիս, որ հասկացվելիք պատգամը հիմնարար պատմության նշաններն ու հրաշքներն են: Եղեռնապաշտ տան կուրության տարրերի վերաբերյալ էլ են Ուայթի վերջին մարգարեական հղումը մատնանշում է, որ այն աչքերը, որոնք օրհնված էին տեսնելու այն, ինչ բոլոր արդար մարդիկ ցանկանում էին տեսնել, Միլլերի շարժման պատմությունն էին:

«1840–1844 թվականներից տրված բոլոր պատգամները այժմ պիտի հնչեն ազդեցիկ ուժով, որովհետև կան շատ մարդիկ, որոնք կորցրել են իրենց կողմնորոշումը: Պատգամները պիտի հասնեն բոլոր եկեղեցիներին:»

«Քրիստոսն ասաց. «Երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են. որովհետև ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդար մարդիկ ցանկացել են տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չեն տեսել, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չեն լսել» [Մատթեոս 13:16, 17]: Երանելի են այն աչքերը, որոնք տեսան այն բաները, որ տեսնվեցին 1843 և 1844 թվականներին»: Manuscript Releases, հատոր 21, 436, 437:

Հիսուսը մշտապես վախճանը պատկերում է սկզբի միջոցով, և այն առաջին հիշատակությունը նրանց մասին, ովքեր աչքեր ունեն, բայց չեն տեսնում կամ հասկանում, ինչպես նաև վերջին հիշատակությունը, ցույց են տալիս, որ ապստամբ տան հիմնարար պատմությունը այն է, ինչը չի երևում և, հետևաբար, մերժվում է, և այդպիսով անմիտներին խանգարում է ճանաչելու վերջին անձրևը: 1840–1844 թվականների պատմությունը նախապատկերացված էր հին Իսրայելի՝ եգիպտական գերությունից ազատագրմամբ: Հին Իսրայելի՝ սկզբնական փորձության ընթացքը չհաղթահարելը նրանց բերեց Կադես, որտեղ նրանք ընդունեցին տասը լրտեսների կեղծ լուրը և ընտրեցին մի նոր առաջնորդի, որ նրանց հետ տանի ետ դեպի Եգիպտոս: Քառասուն տարի անց նրանք կրկին բերվեցին Կադես, և Մովսեսը ձախողվեց՝ երկրորդ անգամ զարկելով Վեմին:

Թեև Մովսեսը ձախողվեց, Հեոուն nonetheless proceeded to lead them into the Promised Land. Կադեսում վերջին փորձությունն իր հետ կապված ուներ լուրջ ապստամբություն, որովհետև Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբով, և տասը լրտեսների ապստամբությունը Կադեսում՝ քառասուն տարիների սկզբում, ինչպես նաև քառասուն տարիների ավարտին, նույնպես պատկերում է մի մեծ ապստամբություն Կադեսում: Սակայն, չնայած Մովսեսի ապստամբությանը Կադեսում, Ավետյաց երկիր մտնելու տեսիլքն այլևս չէր հետաձգվում:

1863 թվականի ապստամբության մեջ, որը հանգեցրեց 1888 թվականի առավել սաստկացված ապստամբությանը, որն էլ իր հերթին հանգեցրեց 1919 թվականի առավել սաստկացված ապստամբությանը, և որն իր գագաթնակետին հասավ 1957 թվականի ապստամբությամբ, Հիսուսը Լաոդիկեական աղվենտիզմը հետ բերեց դեպի Կադես: Նա նրանց հետ բերեց այն պատմության մեջ, որտեղ երրորդ հրեշտակը եկավ և սկսեց փորձության մի գործընթաց, որը վերջնականապես դրսևորեց 1863 թվականի ապստամբությունը և Լաոդիկեայի անապատում թափառելու աքսորը: Երրորդ հրեշտակը մուտք գործեց Լաոդիկեական աղվենտիզմի ավարտական պատմության մեջ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ Հայտնություն տասնութի հզոր հրեշտակը, որը երրորդ հրեշտակն է, իջավ: Այնուհետև նա հայտարարեց, որ Բաբելոնը ընկել է, ինչպես նախապատկերացվել էր Նեբրովթի աշտարակի տապալմամբ, երբ Նյու Յորք քաղաքի աշտարակները տապալվեցին:

«Երրորդ հրեշտակի պատգամը չի ըմբռնվի, և այն լույսը, որը պիտի լուսավորի երկիրը իր փառքով, կկոչվի կեղծ լույս նրանց կողմից, ովքեր հրաժարվում են քայլել նրա աճող փառքի մեջ»: Review and Herald, May 27, 1890.

Ինչպես հին Իսրայելի դեպքում, այնպես էլ ժամանակակից Իսրայելի դեպքում: Այն սերունդը, որ ականատես է լինում 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, վերջին սերունդն է: Հիսուսը Ղուկասի ավետարանի քսանմեկերորդ գլխում ասաց, որ «այս սերունդը», և Նա այդ սերունդը բնորոշեց որպես նրանց, ովքեր ապրում են այն ժամանակ, երբ երկինքն ու երկիրը պիտի անցնեն, ինչը տեղի է ունենում Երկրորդ Գալուստի ժամանակ: Այն սերունդը, որ կապրի՝ ականատես լինելու Քրիստոսի վերադարձին, պիտի ճանաչած լինի մի նշան, որ իրենց համար ապացուցում է, թե իրենք վերջին սերունդն են: Նրանք պիտի գիտենան և հասկանան, որ իրենք են նրանք, ովքեր ապրում են այն ժամանակ, երբ «ամեն տեսիլքի իրականացումը» այլևս «չի երկարաձգվում»:

Երբ Հիսուսը աշակերտների հետ տաճարից դուրս էր գալիս, նրանք Նրանից խնդրեցին բացատրել, թե ինչ էր նկատի ունեցել տաճարի կործանման Իր նկարագրությամբ: Այդ խոսակցությունը ներկայացնում էր այն խոսակցությունը, որ Նրա աշակերտները պիտի ունենան վերջին սերնդի ընթացքում: Աշակերտները ցանկանում էին հասկանալ, թե ինչ էր Նա նկատի ունենում, երբ բազմիցս ուսուցանել էր, որ Լաոդիկեական ադվենտիստական եկեղեցին մոտալուտ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պիտի վերացվի, քանի որ այնտեղ գտնվող երկրպագուները պիտի դուրս թքվեն Նրա բերանից և այլևս նրանք չեն լինի, որ խոսեն Նրա անունից:

Աշակերտներին պատասխանելով՝ Հիսուսը նկարագրեց Երուսաղեմի կործանումը և դրան հաջորդած պատմությունը՝ մինչև իսկ աշխարհի վախճանը: Մինչև տասնիններորդ խոսքը ներկայացնելով պատմական ընդհանուր տեսությունը՝ ապա Նա անդրադառնում է Երուսաղեմի կործանմանը, մի կործանում, որ կարող էր տեղի ունենալ խաչի մոտ, սակայն Աստծո ողորմությամբ և երկայնամտությամբ մոտ քառասուն տարով հետաձգվեց: Այդ քառասուն տարիների ավարտին պիտի լիներ մի մնացորդ, որը կփրկվեր կործանումից, սակայն միայն այն դեպքում, եթե ճանաչեր այն նշանը, որ Նա այնուհետև տվեց:

Հին Իսրայելի սկզբում կար քառասունամյա մի ժամանակաշրջան, որը սկսվեց տասը լրտեսների ապստամբության վրա եկած դատաստանով, որը Մովսեսի բարեխոսության պատճառով քառասուն տարով հետաձգվեց: Հին Իսրայելի վերջում եղավ խաչի ապստամբության վրա եկած դատաստան, որը Քրիստոսի երկայնամտության և ողորմության բարեխոսության պատճառով քառասուն տարով հետաձգվեց: Երկու պատմություններում էլ կար մի մնացորդ, որ փրկվեց: Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

Հիսուսը խոսեց Երուսաղեմի կործանման հետ կապված նշանի մասին և այն բնորոշեց որպես «վրեժխնդրության օրեր»:

Եվ երբ տեսնեք, որ Երուսաղեմը զորքերով շրջապատված է, այն ժամանակ իմացե՛ք, որ նրա ավերումը մոտ է: Այն ժամանակ թող Հրեաստանում եղողները փախչեն լեռները, և նրա մեջ գտնվողները թող դուրս գան, և գավառներում եղողները թող չմտնեն նրա մեջ: Որովհետև սրանք վրեժխնդրության օրերն են,

որպեսզի գրված բոլոր բաները կատարվեն: Ղուկաս 21:20-22.

«Վրեժխնդրության օրը» յոթ վերջին պատուհասներն են, և այդ պատճառով Քույր Ուայթը Երուսաղեմի կործանումը զուգահեռեցնում է վերջին օրերում Աստծո գործադիր դատաստանին:

Մոտեցե՛ք, ո՛վ ազգեր, լսելու, և ականջ դրե՛ք, ո՛վ ժողովուրդներ. թող լսի երկիրը և այն ամենը, որ նրա մեջ է, աշխարհը և ամեն ինչ, որ նրանից է բխում: Որովհետև Տիրոջ բարկությունը բոլոր ազգերի վրա է, և նրա սաստիկ ցասումը՝ նրանց բոլոր գորքերի վրա. նա իսպառ կործանել է նրանց, նրանց մատնել է սպանդի: Նրանց սպանվածները ևս դուրս պիտի գցվեն, և նրանց դիակների գարշառնությունը պիտի բարձրանա, և լեռները պիտի հալվեն նրանց արյունից: Եվ երկնքի ամբողջ գորքը պիտի լուծարվի, և երկինքները պիտի փաթարվեն մագաղաթի պես, և նրանց ամբողջ գորքը պիտի ընկնի, ինչպես որթատունկից ընկնում է տերևը, և ինչպես թզենուց ընկնում է թուզը: Որովհետև իմ սուրբ պիտի հագենա երկնքում. ահա, այն պիտի իջնի Իդումեայի վրա և իմ նզովքի ժողովրդին՝ դատաստանի համար: Տիրոջ սուրբ լցված է արյունով, պարարտացել է պարարտությամբ՝ գառների և այծերի արյունով, խոյերի երիկամների ճարպով. որովհետև Տերը զոհ ունի Բոսրայում և մեծ սպանդ՝ Իդումեայի երկրում: Եվ միաեղջուրները պիտի իջնեն նրանց հետ, և հորթերը՝ ցուլերի հետ. և նրանց երկիրը պիտի թրջվի արյունով, և նրանց հողը պիտի պարարտանա պարարտությամբ: Որովհետև սա Տիրոջ վրեժխնդրության օրն է և հատուցումների տարին՝ Սիոնի դատի համար: Եսայիա 34:1-8.

Հիսուսն Իր առաջին հրապարակային ելույթը տվեց Նազարեթում՝ Իրեն հռչակելով Մեսիա: Այդ ներկայացումը մարգարեապես դեկլարվում էր առաջին հիշատակության կանոնով: Նրա ընտրած ընթերցվածքը պարզորոշ հայտնում էր, որ Իր գործը ներառում էր «Տիրոջ վրեժխնդրության օրը» հռչակելը, որը, ըստ Եսայու, նաև «Սիոնի վեճի համար հատուցումների տարին» է:

Նազարեթում էր, որ Քրիստոսը սկսեց Իր հրապարակային ծառայությունը և Իրեն հայտարարեց որպես Մեսիա: Հենց այդ ժամանակ էլ նրանք, ովքեր լսում էին Նրա խոսքերը, բայց չէին ըմբռնում, փորձեցին սպանել Նրան՝ ժայռաբարձ լեռից ցած գցելով: Նրա ծառայության սկիզբը նշանավորվեց Իր հայրենի քաղաքի ժողովրդի կողմից Նրան սպանելու փորձով, իսկ Նրա ծառայության վերջում Իր ժողովուրդը սպանեց Նրան: Նրա ծառայության նպատակը Իրեն որպես Մեսիա նույնացնելն էր, ինչ Նա դարձավ, երբ Իր մկրտության ժամանակ օծվեց: Նրա մկրտության ժամանակ աստվածային մի խորհրդանիշ իջավ՝ հաստատելու գալիք Մեսիայի վերաբերյալ մարգարեության կատարման ճշմարտությունը: 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին աստվածային մի խորհրդանիշ իջավ՝ հաստատելու այդ պատմության փորձության լուրի վերաբերյալ մարգարեությունը: Եվ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին աստվածային մի խորհրդանիշ իջավ՝ հաստատելու այդ պատմության մարգարեացված լուրը, որն է վերջին անձրևի լուրը:

«Սամարացիների հետ երկու օր աշխատելուց հետո Հիսուսը թողեց նրանց՝ շարունակելու Իր ճանապարհը դեպի Գալիլեա: Նա չմնաց Նազարեթում, որտեղ

անցկացրել էր Իր պատանեկությունն ու վաղ երիտասարդությունը: Այն ընդունելությունը, որ Նա այնտեղի ժողովարանում գտավ, երբ իրեն հռչակեց որպես Օծյալը, այնքան անբարենպաստ էր, որ Նա որոշեց որոնել ավելի պտղաբեր դաշտեր՝ քարոզելու այն ականջներին, որոնք կլսեին, և այն սրտերին, որոնք կընդունեին Նրա լուրը: Նա Իր աշակերտներին հայտարարեց, որ մարգարեն իր հայրենիքում պատիվ չունի: Այս խոսքը ներկայացնում է այն բնական դժկամությունը, որ շատ մարդիկ ունեն ընդունելու որևէ զարմանալիորեն հիացմունքի արժանի զարգացում մեկի մեջ, ով անճոռնի կերպով ապրել է իրենց մեջ և ում նրանք մանկությունից ի վեր մտերմորեն ճանաչել են: Միննույն ժամանակ, հենց այդ նույն անձինք կարող էին խելակորույս ոգևորվել օտարի և արկածախնդրի հավակնություններից: Մարգարեության Հոգին, հատոր 2, 151:

Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում Քրիստոսը նույնացնում է հարյուր քառասունչորս հազարին՝ վերջին սերնդին, որ չի մեռնում: Նա դա անում է՝ ներկայացնելով այն պատմությունը, որ սկսվել էր Իր վերջին այցելությամբ մի վայր, որը նախկինում Իր Հոր տունն էր, բայց ապա դարձել էր հրեաների տունը: Այն պատմական նկարագրության մեջ, որ Հիսուսը սկսեց ներկայացնել, Նա հասավ այն կետին, երբ Երուսաղեմը, և այն տաճարը, որի մասին աշակերտները ցանկանում էին իմանալ, պետք է կործանվեր (70 թ.): Նա այդ կործանումը բնորոշեց որպես վրեժխնդրության օրեր, ինչը Իր ծառայության սկզբնական հռչակման մի մասն էր: «Վրեժխնդրության օրերը» ներկայացնում էին ոչ միայն 70 թվականին Երուսաղեմի կործանումը, այլև Աստծո բարկության ժամանակը, ինչպես որ այն ներկայացված է վերջին յոթ պատուհասներում:

Որովհետև սա Ջորքերի Տեր Աստծու օրն է, վրեժխնդրության օր, որպեսզի նա վրեժ առնի իր հակառակորդներից. և սուրը պիտի լափի, պիտի կշտանա և պիտի հարբի՝ նրանց արյունով, որովհետև Ջորքերի Տեր Աստվածը զոհ ունի հյուսիսային երկրում՝ Եփրատ գետի մոտ: Երեմիա 46:10.

«Վրեժխնդրության օրը» Բաբելոնի վրա, որ ներկայացված է «զոհաբերությամբ հյուսիսային երկրում՝ Եփրատ գետի մոտ», սկսվում է շուտով եկելիք կիրակնօրյա օրենքով:

Տիրոջ բարկության պատճառով այն չի բնակեցվելու, այլ ամբողջովին ամայի պիտի լինի. ամեն ոք, որ անցնի Բաբելոնի կողքով, պիտի զարմանա և սուլի նրա բոլոր պատուհասների վրա: Շարվեցե՛ք Բաբելոնի դեմ շուրջբոլորը. բոլոր դուք, որ աղեղ էք ձգում, արձակեցե՛ք նետերը նրա վրա, մի՛ խնայեք նետերը, որովհետև նա մեղանչել է Տիրոջ դեմ: Բղավե՛ք նրա դեմ շուրջբոլորը. նա հանձնվել է. նրա հիմքերը ընկել են, նրա պարիսպները քանդվել են, որովհետև սա Տիրոջ վրեժն է. վրեժ առե՛ք նրանից. ինչպես նա արել է, այնպես էլ արե՛ք նրան: Վերացրե՛ք սերմնացանին Բաբելոնից և նրան, ով հնձի ժամանակ մանգաղ է բռնում, որովհետև կեղեքող սրի ահից ամեն մեկը պիտի դառնա իր ժողովրդի մոտ, և ամեն մեկը պիտի փախչի իր երկիրը: Իսրայելը ցրված ոչխար է. առյուծները քշել են նրան. նախ Ասորեստանի թագավորը խժոեց նրան, և վերջում այս Նաբուգոդոնոսորը՝ Բաբելոնի թագավորը, փշրեց նրա ոսկորները: Ուստի այսպես է ասում Ջորաջ Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը. Ահա, ես պիտի պատժեմ Բաբելոնի թագավորին և նրա երկիրը, ինչպես պատժեցի

Ասորեստանի թագավորին: Եվ Իսրայելին դարձյալ պիտի բերեմ իր բնակավայրը, և նա պիտի արածի Կարմեղոսի և Բասանի վրա, և նրա անձը պիտի հագնա Եփրեմի լեռան և Գադաադի վրա: Այն օրերին և այն ժամանակ, ասում է Տերը, պիտի փնտրեն Իսրայելի անօրենությունը, և այն չի լինի, և Հուդայի մեղքերը, և նրանք չեն գտնվի, որովհետև պիտի ներեմ նրանց, որոնց պահում եմ: Ելի՛ր Մերաթայիմ երկրի դեմ, այն էլ՝ նրա դեմ, և Փեկոդի բնակիչների դեմ. ամայացրո՛ւ և իսպառ կործանի՛ր նրանց հետևից, ասում է Տերը, և արա՛ ըստ ամենայնի, ինչ որ քեզ պատվիրել եմ: Պատերազմի ձայն կա երկրում և մեծ կործանման: Ինչպե՛ս է կտրտվել ու կոտրվել ամբողջ երկրի մուրճը. ինչպե՛ս է Բաբելոնը ամայություն դարձել ազգերի մեջ: Որոգայթ էի դրել քեզ համար, և դու էլ բռնվեցիր, ո՛վ Բաբելոն, և դու չիմացար. գտնվեցիր և նաև բռնվեցիր, որովհետև հակառակվել էիր Տիրոջը: Տերը բացել է իր զրահանոցը և դուրս է բերել իր բարկության զենքերը, որովհետև սա Զորաց Տեր Աստծու գործն է Քաղղեացիների երկրում: Եկե՛ք նրա դեմ ծայրագույն սահմանից, բացե՛ք նրա շտեմարանները, կուտակեցե՛ք նրան շեղջերի պես և իսպառ կործանեցե՛ք նրան. նրանից ոչինչ թող չմնա: Սպանեցե՛ք նրա բոլոր ցուլերին, թող իջնեն մորթի. վա՛յ նրանց, որովհետև նրանց օրը եկել է, նրանց այցելության ժամանակը: Բաբելոնի երկրից փախչողների և ազատվածների ձայնը՝ Միոնում պատմելու մեր Տեր Աստծու վրեժը, նրա տաճարի վրեժը: Հավաքեցե՛ք աղեղնավորներին Բաբելոնի դեմ. բոլոր դուք, որ աղեղ էք ձգում, բանակ դրե՛ք նրա դեմ շուրջբոլորը. թող ոչ ոք նրանից չփախչի. հատուցե՛ք նրան իր գործի համեմատ. ըստ ամենայնի, ինչ որ նա արել է, արե՛ք նրան, որովհետև նա ամբարտավանացել է Տիրոջ դեմ, Իսրայելի Սուրբի դեմ: Երեմիա 50:13–29:

Երուսաղեմի կործանումը մ.թ. 70 թվականին ներկայացնում է Բաբելոնի պոռնիկի գործադիր դատաստանը, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքից: Հիսուսը գիտեր, որ մ.թ. 70 թվականը նույնացնում էր որպես շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը, որովհետև Նա Իր Խոսքի հեղինակն է, և Ինքը Խոսքն է: Կարևոր է ճանաչել այն մարգարեության համատեքստը, որ Հիսուսը ներկայացնում է Ղուկասի ավետարանի քսանմեկերորդ գլխում, որպեսզի հասկացվի, թե որն է այն նշանը, որ վկայում է, թե վերջին սերունդը հասել է:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Քրիստոսի գալուստը տեղի կունենա այս երկրի պատմության ամենախավար ժամանակաշրջանում: Նոյի և Ղովտի օրերը պատկերում են աշխարհի վիճակը Մարդու Որդու գալուստից անմիջապես առաջ: Սուրբ Գրքերը, մատնանշելով այդ ժամանակը, հայտարարում են, որ սատանան գործելու է ամեն գործությամբ և «անիրավության ամեն խաբեությամբ»: 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2:9, 10: Նրա գործունեությունը հստակորեն բացահայտվում է այս վերջին օրերի արագորեն խորացող խավարով, բազմապիսի մոլորություններով, հերետիկոսություններով և խաբկանքներով: Սատանան ոչ միայն աշխարհն է գերության մեջ տանում, այլև նրա խաբեությունները խմորում են մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի անունը դավանող եկեղեցիները: Մեծ ուրացությունը պիտի զարգանա մինչև կեսգիշերյան խավարի չափ խոր խավար: Աստծո ժողովրդի համար դա կլինի փորձության գիշեր, լացի գիշեր, հալածանքի գիշեր՝ հանուն ճշմարտության: Սակայն այդ խավարի գիշերից

Աստծո լույսը պիտի շողա»:

«Նա է, որ «խավարից լույսը ծագեցնի»»: 2 Կորնթացիներին 4:6: Երբ «երկիրը անձև ու դատարկ էր, և խավարը անդունդի վրա էր», «Աստծու Հոգին շրջում էր ջրերի երեսի վրա: Եվ Աստված ասաց. Թող լույս լինի, և լույս եղավ»: Ծննդոց 1:2, 3: Նույնպես էլ հոգևոր խավարի գիշերում Աստծու խոսքը հնչում է. «Թող լույս լինի»: Իր ժողովրդին Նա ասում է. «Վե՛ր կաց, փայլի՛ր, որովհետև քո լույսը եկել է, և Տիրոջ փառքը ծագել է քեզ վրա»: Եսայիա 60:1:

«Ահա,— ասում է Գրությունը,— խավարը պիտի ծածկի երկիրը, և թանձր խավարը՝ ժողովուրդներին. բայց Տերը պիտի ծագի քեզ վրա, և Նրա փառքը պիտի երևա քեզ վրա»: Հատված 2: Քրիստոսը՝ Հոր փառքի շողարձակումը, եկավ աշխարհ՝ որպես նրա լույսը: Նա եկավ մարդկանց Աստծուն ներկայացնելու համար, և Նրա մասին գրված է, որ Նա օծվեց «Սուրբ Հոգով և զորությամբ» և «շրջում էր՝ բարիք գործելով»: Գործք 10:38: Նազարեթի ժողովարանում Նա ասաց. «Տիրոջ Հոգին Ինձ վրա է, որովհետև Նա օծել է Ինձ՝ աղքատներին ավետարան քարոզելու. Ինձ ուղարկել է՝ բժշկելու սրտով կոտրվածներին, գերիներին ազատություն քարոզելու և կույրերին՝ տեսողության վերականգնում, արձակելու խոցվածներին ազատության մեջ, քարոզելու Տիրոջ ընդունելի տարին»: Ղուկաս 4:18, 19: Մա այն գործն էր, որ Նա հանձնարարեց Իր աշակերտներին կատարել: «Դուք էք աշխարհի լույսը,— ասաց Նա:— Թող ձեր լույսն այնպես շողա մարդկանց առաջ, որ նրանք տեսնեն ձեր բարի գործերը և փառավորեն ձեր Հորը, որ երկնքում է»: Մատթեոս 5:14, 16»:

Մարգարեներ և թագավորներ, 217, 218: